

Prima instanță: Judecătoria Botanica, mun. Chișinău
Judecător: Viorica Mihaila
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Iulia Cimpoi
 Ion Secrieru
 Aliona Danilov

ÎNCHEIERE

04 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător: Tatiana Vieru

Judecători: Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Semnal”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Semnal” împotriva lui Mașcauțan Vasile, privind evacuarea fără acordarea altui spațiu locativ și radierea vizei de reședință,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Mașcauțan Vasile, casată hotărârea Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 28 iunie 2012 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 13 iulie 2011, Societatea pe Acțiuni „Semnal” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Mașcauțan Vasile, privind evacuarea fără acordarea altui spațiu locativ și radierea vizei de reședință.

În motivarea acțiunii a indicat că, bunul imobil din mun. Chișinău, str. xxxxxxxxxxxx, xx, are statut de cămin și este destinat pentru domicilierea muncitorilor, care a fost transmis cu drept de administrare economică Societății pe Acțiuni „Semnal” de către Ministerul Privatizării și Administrării Proprietății de Stat în baza ordinului de repartitie.

În urma controlului efectuat s-a depistat că în acest cămin domiciliază persoane care nu s-au aflat în relații de muncă cu Societatea pe Acțiuni „Semnal” și care nu au dreptul la spațiu locativ.

Astfel, odaia nr. xxx a fost ocupată de către Mașcauțan Vasile care nu deține nici un drept de proprietate sau folosință legală, fapt care este în contradicție cu art. 50 din Codul cu privire la locuințe.

Deoarece pârâțul a ocupat ilegal și samavolnic odaia nr. xxx din imobilul de pe str. xxxxxxxxxxxx, xx, mun. Chișinău, acesta urmează a fi evacuat fără acordarea unui alt spațiu locativ.

Solicită Societatea pe Acțiuni „Semnal” admiterea acțiunii, evacuarea lui Mașcauțan Vasile și a altor persoane terțe din odaia nr. xxx a căminului nr. x din str. xxxxxxxxxxxx, xx, mun. Chișinău fără acordarea altui spațiu locativ și încasarea cheltuielilor de judecată.

La 13 martie 2012, Societatea pe Acțiuni „Semnal” a depus cerere de concretizare a acțiunii solicitând, evacuarea lui Mașcauțan Vasile din odaia nr. xxx, (nr. xx numerotație nouă) din căminul nr. xx din str. xxxxxxxxxxxx, xx, mun. Chișinău cu radierea vizei de reședință a pârâțului de la această adresa.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 iunie 2012, acțiunea a fost admisă. S-a dispus evacuarea lui Mașcauțan Vasile din odaia nr. xxx (nr. xx numerotație nouă) a căminului nr. x din str. xxxxxxxx, xx, mun. Chișinău fără acordarea altui spațiu locativ. S-a dispus radierea vizei de reședință a lui Mașcauțan Vasile din odaia nr. xxx (nr. xx numerotație nouă) a căminului nr. x din str. xxxxxxxxxxxx, xx, mun. Chișinău. S-a dispus încasarea de la Mașcauțan Vasile în beneficiul Societății pe Acțiuni „Semnal” a cheltuielilor de judecată în mărime de 100 lei.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2017, s-a admis cererea lui Mașcauțan Vasile cu privire la repunerea în termenul de declarare a apelului și s-a repus Mașcauțan Vasile în termenul legal de declarare a apelului împotriva hotărârii Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 iunie 2012.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017, s-a admis apelul declarat de Mașcauțan Vasile, s-a casat hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 iunie 2012 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 14 iunie 2017 Societatea cu pe Acțiuni „Semnal” a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017 cu menținerea hotărârii Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 iunie 2012.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, decizia instanței de apel a fost emisă cu încălcarea esențială a normelor de drept material. Instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Semnal”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 07 august 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. Până la examinarea cererii de recurs, intimatul nu a depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei se constată că, decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017 a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 10 aprilie 2017 (f.d. 119), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 14 iunie 2017 (f.d.121).

Astfel, instanța de recurs constată că, recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat cererea de recurs în interiorul termenului de două luni.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurenței cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem, (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Semnal”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Semnal”, se consideră inadmisibil.
 Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
 Judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu